ATEŞ!

ÇOCUKLARA [illegible]HA

[illegible]UA

SAYI : 24
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

Bileyicinin Karısı

Sürücüyü hesaba katmazsak, posta arabasında tam beş kişiydik. İçimizde, gözleri kanlanmış, kulaklarındaki gümüş halkalariyle bir vahşiyi andıran kısa boylu, Kamarg'lı bir bekçi ile, birisi fırıncı, diğeri yanaşması olan kıpkırmızı yüzlü, sık sık nefes alan iki Boker'li adam vardı. En önde ise, sürücünün yanında, hiç konuşmayan ve kederli bir tavırla daima yola bakan geniş kasketli biri bulunuyordu.

Arkadaki yolcular birbirlerini tanıyorlar, yüksek sesle işlerinden bahsediyorlardı. Kamarg'lı, Nimse şehrinden döndüğünü söyliyerek, bir çobanı sopa ile dövdüğünden, savcılık tarafından çağırıldığını anlatıyordu. Demek ki, Kamarg'da çok güçlü kuvvetli adamlar vardı! Herhalde Boker'de de olacaktı.

Acaba şu bizim iki Boker'li, Meryem ana yüzünden birbirini boğazlamak istemiyorlar mıydı? Görünüşe bakılırsa fırıncı, küçük İsa'yı kolları arasında taşımasından dolayı, Provans'lıların "İyi anne" dedikleri Meryem'e uzun zamandanberi bağlılık gösteriyordu.

Yanaşması ise, dua okuduğu yeni bir kilisede, kollarını kaldırmış ve elleri ışıklar içinde bulunan Meryem ananın gülümseyen resminden bahsediyordu. İşte, kavgaları bundan ileri geliyordu! Bu iki saf adamın birbirlerile çekişmeleri görülecek bir şeydi:

— Senin azizen güzeldir, değil mi?

— Haydi oradan! Sen, iyi annenle çek arabanı bakayım!

— Ama seninki, Filistin'de fena bir iş yapmış!

— Ya senin çirkin? Onun ne yaptığını kim biliyor? Sen onu Sen-Jozef'ten sor!

Bıçakların parıltısını görmeğe bir şey kalmamışken, sürücü işe karışmamış olsaydı, öyle zannediyorum ki, bu dini münakaşanın sonu fena olacaktı!

Arabacı, Boker'lilere gülerek:

— E, artık Meryemlerinizle bizi rahatsız etmeyin, dedi. Bütün bunlar kadın işleridir. Erkekler böyle şeylere burunlarını sokmazlar.

Bunun üzerine, çevik bir hareketle kamçısını şaklattı ve herkesi, kendi düşüncesinin doğru olduğuna inandırdı.

Dört atlı araba, tozlu yolda büyük bir sür'atle ilerliyordu. Arabanın sarsıntısından çıkan sesin, kulakları sağır edecek kadar kuvvetli olmasına rağmen, kendimi derin bir sessizlik içinde sandım. Biraz evvel, arabacı kamçısını şaklatıp münakaşa, hattâ nerede ise bıçak bıçağa gelecek kadar birbirlerile konuşan Boker'lilerin gürültüleri, arabanın çıkardığı gürültünün belki on misli idi. Arabanın sarsıntısı içinde seslerinin duyulmasını ve birbirlerini bastırmak istemeleri, kalın ve kuvvetli seslerini büsbütün arttırıyordu.

Gürültülü konuşma bitmişti. Fakat fırıncı yerinde duramıyor, kafasının içinde kalan kısmı da söylemek lûzumunu hissediyordu. Köşesinde sakin ve kederli duran geniş kasketli adama dönerek, alaycı bir sesle:

— Hey! Bileyici karın ne âlemde? diye sordu. Kendileri hangi kiliseye bağlı bulunuyorlar?

Bu cümlede alaycı bir ton olduğunu anlamak güç değildi. Çünkü posta arabasının içinde dehşetli ve sürekli bir kahkaha başlamıştı. Yalnız bileyici gülümsüyordu. Esasen fırıncının bu sözlerine ehemmiyet vermemişti. Bunun üzerine fırıncı, bana döndü:

— Karısını tanımazsınız Mösyö dedi. Boker'de eşi bulunmaz bir kadındır.

Gülüşmeler iki misli artmıştı. Bileyici, yerinden kımıldamıyor, başını kaldırmaksızın ve çok yavaş bir sesle:

— Kes sesini fırıncı! diyordu.

Bu yavaş sesle öyle bir tehdit seziliyordu ki,. Fakat Boker'liler için bu ses, bir tehditten ziyade, bir yalvarma idi. Çünkü bu ses, onların boğuk ve kuvvetli seslerine benzemiyordu. Bileyicinin bu sözleri, zerre kadar tesir etmedi. Bilâkis, yeni ve daha uzun kahkahalara sebep oldu. Bileyici serinkanlılığını bozmadı.

Fakat fırıncı, şeytanın biri idi. Susmaya hiç niyeti yoktu:

— Ne budala şey! dedi. Böyle bir karısı olduğundan hiç de şikâyet etmez! Onunla bir dakika beraber kalmaktan sıkılmağa sebep görmez. Düşününüz bir kere.. Öyle bir kadındır ki, her altı ayda bir kaçırılır. Döndüğü zaman da size daima anlatacak bir çok şeyler bulur. Bir defasında aşağı yukarı bir sene kadar ayrı yaşadılar. Kadın bir çikolata tüccariyle İspanya'ya kaçtı. Koca ise ağlıyarak, kederinden her gece içerek evinde yapayalnız kaldı. Deli gibi oldu. Bir müddet sonra kadın, İspanyol kıyafetile ve elinde bir def olduğu halde memlekete dönünce, hep birdn kendisine: "Aman saklan, seni öldürecek!" dedik. Öldürmek şöyle dursun, bir de ne görelim? Yine beraber yaşamıyorlar mı? Ve kadın kocasına İspanyol dansı öğretmiyor mu?..

Yine bir kahkaha etrafı çınlatınca, bileyici yine başını kaldırmaksızın mırıldandı:

— Kes sesini fırıncı!

Fırıncı hiç oralı olmıyarak devam etti:

— Mösyö, dedi, Siz herhalde kadının İspanya'dan döndükten sonra uslu oturduğunu zannedersiniz.. Fakat ne münasebet! Kadın evde duramıyor, öteye beriye gidiyor; koca ağlıyor; kadın dönüyor, koca susuyordu!..

Bileyici, sesindeki yürekler parçalayan ifade ile bir defa daha:

— Oh, rica ederim fırıncı, sus! dedi.

Bu defa bileyicinin sesinde, hakikaten tehdit değil, merhamet dilenen, rica eden bir âhenk vardı. Mırıldanır gibi çıkan titrek sesi âdeta yalvarıyordu. O anda bileyicinin yüzüne baktım; kalbim sızladı. Ne acınacak bir yüzü vardı, yarabbim!

(Devamı 11 inci sayfada)

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 24
4 MART 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

MÜCEVHER HIRSIZI..

Gazete satıcıları, vukubulan hırsızlığı avazları çıktığı kadar bağrarak ilân ederken, Mister Maklen Polis Müdürünün karşısında oturuyordu.

Müdür, sigarasını yaktıktan sonra sordu:

— Çalınan mücevherlerin bir listesini getirdiniz mi?

Mister Maklen başını salladı:

— Hayır, Sir. Evvelâ tesbit etmem lâzım.

— Higins hâlâ mağazanızda mı?

— Evet.. Her tarafı arıyor!

— Higins'e itimat edebilirsiniz. Bu işi de meydana çıkarır.

Sarraf, elile manâsı anlaşılmayan bir işaret yaptıktan sonra:

— Öyle temenni edelim, dedi.

— Kimseden şüphelenmiyor musunuz?

— Hayır. Cumartesi akşamı, her zamanki gibi mağazayı saat beşte kapattım ve bu sabah.. açmak zahmetinden kurtuldum!

— Herifler fırsattan iyi istifade etmişler doğrusu.. Neyse, müteessir olmayın. Her şey düzelir. Listeyi hazırlamayı unutmayın!

Mister Maklen mağazasına yaklaşırken, kâtibi kapının yanında duruyordu. Patron, adamının selâmına mukabele ettikten sonra sordu:

— Yeni bir şey var mı Smit?

— Hayır, Sir.

— Polis burada mı?

— Hayır. On beş dakika evveline kadar buralarını arıyorlardı. Müfettiş Higins giderken çok asabi idi.

— Telefon çalıyor galiba; bakın bakalım kimmiş?

Smit, yazıhaneye girdi ve bir dakika sonra tekrar çıktı:

— Telefondan sizi istiyorlar, Sir!

Mağazanın sahibi içeri girdi ve kapıyı kapadıktan sonra ahizeyi kaldırdı. Hattın öbür tarafından bir kadın sesi işitildi:

— Alo! Sen misin Co?

— Beni aradığına iyi ettin Mabel. Bu akşam bize gelir misin?

— Memnuniyetle..

— Yalnız kalmaktan canım sıkılıyor!

— Ne oldu?

— Her şeyi öğreneceksin!

— Pek âlâ; nerede buluşacağız?

— Bizde..

— Senin evinde mi? İmkânsız!

— Karım seyahate çıktı.

— Öyle mi?

— Evet, cumartesiden beri evde yok!

— Bu havadisi şimdiye kadar niçin benden sakladın?

— Bugünlerde o kadar meşguldüm ki, bilemezsin.. Sen şimdi geliyor musun, onu söyle?

Kadın, bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi:

— Con, senin evine gelmem doğru olmaz!

Mister Maklen asabileşti:

— Tamamen yalnızım diyorum sana! dedi. Uşaklara falan izin verdim!

— Ya.. Demek yalnızsın? Fakat buna rağmen..

— Mabel, tereddüt etme!..

— İmkânsız Con.. Başka zamanki gibi, yine "Volontorino"daki hususî locada buluşalım.

— O vakite kadar ne yapayım?

— Gel, beni al!

— Pek âlâ..

— Evvelâ eve gidecek misin?

— Hayır, mağazayı kapayınca hemen sana geleceğim!

— Peki âlâ Con. Şimdilik Allahaısmarladık!

Saat onbire doğru Mister Maklen, on dört gün evvel "Alhambra" gazinosunda tanıdığı güzel, sarışın bir kadınla beraber "Volontorino" barındaki hususî localardan birinde oturuyordu.

Bu anda locayı ayıran perdeler açıldı; içeri genç bir adam girdi ve kuyumcuyu nezaketle selâmladıktan sonra, sandalyelerden birine oturdu.

Maklen yerinden fırladı ve bağırdı:

— Bayım, sarhoş musunuz, yoksa?

Yabancı, işaret parmağını dudaklarının üzerine götürdü. Bir rezaletin çıkmasını istemiyen Maklen, sesini alçalttı:

— Derhal dışarı çıkın!

Yabancı adam hiç oralı olmadı. Sandalyesine yerleştikten sonra:

— O kadar acele etmeyin, dedi. Ben, çok iyi bir adamım..

— Hiç olmazsa bayandan utanın!

— Bayan mı? Ha.. Evet, bayan!.. Bayan bana bir bardak şarap ikram edecek!

Mabel, boyalı kırmızı dudaklarına kadar sarardı. Yabancıya hayretle bakıyordu. Adam, ona doğru dönerek:

— Korkuyor musun? diye sorduktan sonra, önündeki şarap kadehini aldı ve sonuna kadar içti.

Bu arada, ayağa kalkmak isteyen Maklen'i omuzundan tuttu ve oturttu:

— Olduğunuz yerde kalsanız iyi edersiniz. Şimdi güzel güzel konuşacağız. Bu, üçümüzü de alâkadar eden bir mevzu olacak..

Sarraf, kadına doğru baktı ve:

— Bu da ne demek oluyor? diye sordu. İzahat verebilir misiniz?

Kadın, sesini çıkarmaksızın omuzlarını kaldırdı.

Yabancı adam sözüne devam etti ve:

— Sir, burada bu kadar sakin oturduğunuza hayret ediyorum doğrusu, dedi.

— Bu, sizi ne alâkadar eder?

(Devamı 5 inci sayfada)

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Herkes, Mehmet Rızanın, Viyanalı kadının masasına koşuyor:

— Geçmiş olsun! diye bağırıyor, hâlâ devam eden kuvvetli bir şaşkınlık sarsıntısı içinde parmak ısırıyordu.

Fakat aradan yirmi dakikaya yakın bir zaman geçmiş olduğu halde, gerdanlık henüz iade edilmemişti... Hani Arsen Lüpenin vaadi? Beş dakika sonra mücevheri geri verecek değil miydi?

Umumî heyecanı yatıştırmak için cazband çalmağa başlamıştı. Fakat bütün halk, Mehmet Rıza ile Matmazel Emma'nın etrafına toplanmış olduğu için, danseden değil, müziği dinleyen bile yoktu.

Beş, on dakika daha böyle harıltı, gürültü içinde geçti. Nihayet cazband yerine, yine cemiyet azasından bir gazeteci çıkmış, elindeki megafonla bağırıyordu:

— Muhterem davetlilerimiz!.. Arsen Lüpen telefon etti.. Hepinize hürmetlerini sunuyor. Beni dinleyiniz! Biraz sükûnet.. Rica ederim!.. Herkes yerli yerine otursun! Gerdanlık iade edilecek!.. Yerlerinize oturmazsanız, hiç bir şey söylemem!

Bir müddet de herkesin yerlerine oturması beklendi. Nihayet sesler kesilmişti. Gazeteci devam etti:

— Şimdi Arsen Lüpen, cemiyetimiz erkânından birini telefona çağırdı ve aynen şu sözlerin okunmasını rica etti. Okuyorum:

"Pek muhterem İstanbul halkı, pek muhterem Viyanalı sanatkâr, pek muhterem Mehmet Rıza bey!.. Vaadimi yerine getirdim. Rumelihisarında faydalı bir işim olduğu halde, bir saat geçmeden, buraya da yetiştim. Matmazel Emma'nın gerdanlığını aldım. Beş dakika sonra iade edeceğimi vaadetmiştim; vaadimi yerine getirdim. Fakat heyecanınızdan bunu size bildirmek mümkün olmadı. Şimdi haber veriyorum: Gerdanlık, pek muhterem muarızım Mehmet Rıza beyin ceketinin sol dış cebindedir!.."

Herkes, âdeta soluğu kesilmiş bir halde Mehmet Rızaya bakıyordu.

Polis hafiyesi, hemen elini ceketinin cebine soktu ve hayretten parıl parıl yanan gözler karşısında, cebinden gerdanlığı çıkardı.

Kendisi de buna o kadar şaşmıştı ki, artık zaptetmeğe hiç muvaffak olamadığı heyecanile titreyen elindeki gerdanlıktan gözlerini ayıramıyordu. Kendini topladı ve bunu sahibine iade etti.

Bütün bahçede büyük bir kahkaha ve alkış tufanı kopmuştu.

CİNGÖZ RECAİNİN LÂTİFESİ

Beş dakikadan fazla süren bu coşkunluk, Mehmet Rızayı âdeta sersem etmişti. Sanki avuçlar birbirine değil, hep onun yüzüne çarpıyordu. Bu vaziyette kalkıp gitmek, kaçmak gibi bir şey olacağı için, Mehmet Rıza yerinden de kımıldanamıyordu. Halbuki Rumelihisar vak'ası hakkında telefonla malûmat almak ve talimat vermek istiyordu.

Nihayet yerinden kalktı ve telefona gitti. Yeniden bir alkış koptu. Ahali avuçlarını patlatıyordu. Bu tufanı bastırmak için olanca hızıyle çalan cazbandın sesi bir dırıltı halindeydi.

Halk arasında türlü türlü muhakemeler yürütülüyordu:

— Yat kime aitti acaba?

— Arsen Lüpen satın almıştır.

— Fakat polis müsadere eder.

— Eetsin; herif milyoner.

— Ne korsanlık!

— Değil.. Parlak bir şaka!

— Karanlık deniz üstünde o "Arsen Lüpen" yazısı elektriklerle ne güzel parlıyordu!

— Ne şairane bir fikir!

— Polisleri oyalamak için!

— Parlak!..

— Ridvayın soyulmasına ne buyurulur?..

— Bir taşla iki kuş!

— Fakat Arsen Lüpeni göremedik?..

— Boyunu gösterdi ya!..

Masalarda Arsen Lüpen aleyhine şampanyasına, türlü hediyesine bahse girişenler kaybetmişlerdi. Şişeler patlıyor, alaylar gırla gidiyordu.

Cingöz Recai, Melâhatin masasına yaklaşarak bir dans daha rica etti. Genç kadın hararetle soruyordu:

— Nasıl buldunuz? Nerede idiniz siz?..

— Parlak! Çok beğendim! O elektrikli yazı, harikulâde bir fikir! Deniz kenarında bir bahçe eğlencesi için, bundan mükemmel bir sürpriz olamaz. Polis için şaşırmamak mümkün değildi. Çok iyi düşünülmüş. Ben bu kadarını tahmin etmiyordum. Lüpenin usta adam ol-

KUMARBAZ

duğu muhakkak Çok zeki ve artist bir adam.. Fakat ben size demedim mi? Bu eğlencenin altında bir iş var! Bizler, boşuna çalışmayız. Arsen Lüpen de polisi, Mehmet Rızayı burada oyalıyarak, Rumelihisardaki yalıyı soydu.

— Çok garip değil mi ama? Biz Arsen Lüpenle Madam Ridvayı ortak sanıyorduk..

— Hâdisenin teferrüatı bilinmedi; muhakeme yürütmek doğru değildir.

— Arsen Lüpen, oradan buraya ne çabuk geldi?..

— Zaman hakkında da sayialara inanmamak lâzımdır. Polis, Mehmet Rızaya yaklaştığı zaman saat ikiye geliyordu. Hesapça, yalıdak sirkat en aşağı kırk beş dakika, bir saat evvel yapılmış olmak icap eder. Bu zaman da, Rumelihisardan Kalamışa yatla gelmeğe kâfidir.. Harikulâde bir şey değil.. Harikulâde olan şey, zavallı Mehmet Rızayı bir taraftan sirkat haberiyle, bir taraftan da elektrikli yaziyle şaşırtmaktır.

— Evet. Hele lâmbalar da sönünce...

— Sigortanın etrafında memurlar varmış.. Fakat cereyan telinin dışarıdan kesileceğini düşünmemişler mi? Hoş, düşünseler de buna mani olmak ekseriya çok güçtür.

— Siz, hiç bu işi yaptınız mı?

— Hangisini?..

— Hiç böyle bütün elektrikleri söndürdüğünüz oldu mu?

Cingöz Recai güldü:

— Melâhat hanım; yirmi bir senedir bu meslekteyim. Bana böyle sual sorulur mu?

Dans bitince hırsız, genç kadından izin istedi:

— Teşekkür ederim, dedi. Ben, hemen sizden ayrılmağa mecburum.

Melâhatten uzaklaşınca, saatine baktı ve hızla yürüyerek bahçeden çıktı. Fenere doğru koşarak yürüdü. Sağ tarafta ve deniz kenarında büyük bir otomobil duruyordu. Ona yaklaşınca iki ıslık çaldı. Biraz bekledi. Yanına bir gölge yaklaşmıştı.

Cingöz ona dedi ki:

— Bahçede bütün adamlarımız yerli yerindedir. Saatle hareket edileceği için, sinyale lüzum yoktur. Ben, şöförün yanında oturacağım; sen bahçeye gideceksin. Bu kâğıdı polis kıyafetindeki adamımıza vereceksin. O da Viyanalı kadına götürecek. Mehmet Rıza telefon başındadır. Şevketle İhsan onu ayrıca oyalıyacaklar. Her şey tamamdır. Muvaffakiyet için soğukkanlılık kâfi.. Bekliyorum. Üst tarafını biliyorsun. Göreyim seni.

— Peki usta. Emin eminiz!

Gölge uzaklaştı.

Beş dakika kadar geçmişti. Cingöz Recai, şöförün yanında oturuyor, saatine bakıyordu:

"— Bir sersemlik etmeseler..." diye mırıldandı.

(Devamı var)

Monte Karlo oyun gazinosu, Liyones Bankasından, İntihar Kayasına giden yolun tam ortasında bulunmaktadır. Bura göre, herhangi bir insan, bankadan bütün parasını çeker, yolun üzerinde bulunan oyun gazinosunda hepsini kaybeder ve İntihar Kayasında da hayatına son verirdi.

Hayatlarına son vermek isteyenler için tabiat, üzerinde mavi sema, altında ise daha mavi parlak sular çırpınan bir uçurum hazırlamıştı.

Gazinonun alt tarafındaki yolun üstünde bulunan sıralardan birinde oturuyordum. Onu burada tanıdım. Ağaçlıklı yoldan yürüyerek, bana doğru geliyordu. Sinirli olduğu her hareketinden belli oluyordu. Gelip oturdu. Yüzüne baktığım zaman, azarlar gibi bir tavır takındı ve:

— Bana niçin öyle baktınız? dedi. Zannedersem sıra iki kişilik!

Bu küstah adama cevap vermedim. Hareketim, onu daha fazla sinirlendirdi. Sözüne devam etti:

— Ben, bu sıra üzerinde hak iddia edebilirim. Bir senedenberi her gün burada otururum. Fakat siz böyle bir hakta bulunamazsınız. Buraya yeni geldiğiniz belli.

Daha fazla dayanamadım ve:

— Siz de pek sıhhatli görünmüyorsunuz, dedim.

Bu sözüm, yanımda oturanı daha fazla heyecanlandırdı:

— Yüzümün rengi, sizi alâkadar etmez, dedi.

— Pek âlâ. sizin vazifeniz nedir?

— Siz ne biçim insansınız? Bana ne hakla sual soruyorsunuz?

— Nezaketinize hayranım doğrusu..

— Siz ise, benim hiç hoşuma gitmiyorsunuz. Benden ne istiyorsunuz? Sonra siz kimsiniz?

İsmimi söyledim ve:

— Muharririm, diye ilâve ettim.

— Ben ise oynarım.. Şimdi gidin ve bu karşılaşmayı yazın! Nazarlarınızdan beni kurtarın Buna mukabil, yazdıklarını yalanlamamağa söz veririm. Çünkü artık bir son vereceğim!

— Oyuna mı son vereceksiniz?

— Oyuna mı? Ne kadar da safsınız! Sanki oyuna nihayet verilebilirmiş.. Hayatıma son vereceğim!

Bunları söyledikten sonra, yerinden kalktı ve uzaklaştı. Üzerimde bir mesuliyet hissettiğim için, onu takip ettim. Arkasından seslendim. Fakat adam, duracağı yerde adımlarını sıklaştırdı,

O anda park bekçilerinden biri ile karşılaştım.

— Bırakın, gitsin! dedi.

— İntihar edecek! Canına kıyacak!

Bekçi gülmeğe başladı:

— Buna inanmayın, sizi kandırmış, dedi.

Park bekçisinden, bu adamın evvelce amcasının yanında bir bankada çalıştığını öğrendim. Kasada açık çıktığı için, bu açığı kapatmak veya hayatına son vermek maksadile Monte Karlo'ya gelmiş.. İlk zamanlar, herkes söylediklerine inanmış.. Bankanın hafiyeleri ve park bekçilerinin vazifesi, bu adama nezaret etmekten ibaretmiş..

Oyuncu, her gün yeni bir intihar mevkii ilân ediyormuş.. Her defasında da onu kurtarmağa çalışan bir sürü insan peyda oluyormuş.. Fakat adam teşebbüse girişmediği için, mesul makamlar hayret içinde kalmışlar. Banker amcası da şikâyet etmediği için, polis hiç bir teşebbüse girişmiyormuş.. O gündenberi umumî heyecan yatışmış ve herkes ona, artık bir deli gözüyle bakmağa başlamış..

Bunları öğrendikten bir gün sonra, La Turbi'den, Monako'ya inen dar yoldan yürüyordum. Bir müddet dinlenmek. hem de oyun şehrinin ve denizin güzelliklerini seyretmek maksadile, yolun kenarındaki taşlardan birine oturdum.

"İntihar eden adam"ı burada tekrar gördüm. O kadar dalgındı ki, beni ancak, yanıma bir kaç adım mesafe kalınca farketti. Ve derhal tanıdı. Yine eski çekingen, sinirli tavrını takınmıştı. Fakat bu defa, ilk konuşan ben oldum. Alaycı bir tonla:

— Hayatta bulunduğum için, affınızı dilerim! dedim.

Yüzündeki sinirler gerildi ve sert bir sesle sordu:

— Kelime oyunlarile benimle alay mı etmek istiyorsunuz? Yoksa intihar edecek cesaretim olmadığına mı hükmediyorsunuz? Zannedersem, amcamın bankasında cereyan eden saçmalardan haberiniz vardır. Fakat bu, benimle alay etmek için size bir hak vermez! Şu 20.000 franklık açığı kapatmamı bekleyin hele.. Sonra anlarsınız!

— Açığınızı kapattıktan sonra intihar etmeğe ne sebep var?

— Bu iş sizi alâkadar etmez!

— Belki size yardım edebilirim?

(Devamı 9 uncu sayfada)

Çöllü Kahraman

GÖZÜNÜ BUDAKTAN ESİRGEMİYEN ASKERLERİM DÖVÜŞE HAZIRDI..

ARAPLARIN GERİSİNE DÜŞÜN VE ONLARI ARKADAN SARIN. VAZİFENİZ ÇOK MÜHİMDİR.

2.

ZİNDERNÖF KALESİNİ KURTARMAĞA KOŞTUĞUMUZ SIRADA, ARAPLARIN KALEYE NE KADAR KANLI BİR HÜCUM YAPMIŞ OLACAKLARINI GÖZÜMDE CANLANDIRIYORDUM.

YİRMİ ALTI SAAT SONRA ORAYA VARDIĞIMIZ ZAMAN ARAPLAR ORTADA YOKTU! KALEYİ MÜDAFAA EDECEK ERLER KALE DUVARININ ÜSTÜNDEKİ YERLERİNDE İDİLER..

BAYRAK HALÂ DİREKTE ASILI VAZİYETİNDE DALGALANIYORDU...

O HALDE ARAPLAR ZANNETTİĞİM GİBİ BİR HÜCUM YAPMAMIŞLARDI...

FAKAT BENİ EN ÇOK KORKUTAN ŞEY, KALEDE HİÇ BİR DUMANIN TÜTMEMESİ İDİ. KALE DUVARLARININ ÜSTÜNDE HİÇ BİR HAREKET YOKTU..

KALE BİR MEZAR GİBİ SESSİZDİ!.

YANIMA BORAZANCIMI ALARAK SESSİZ DURAN KAPIYA YANAŞTIM..

HEY!! KALEDEKİLER, SİZE TAKVİYE KITASI GELDİK.

SİZİ DUYMUYORLAR ALBAYIM.

-ARKASI VAR-

Şarkıcı Kovboy

GENE AUTRY

-ARKASI VAR-

ISSIZ ADANIN MİLYONERİ

NİYAZİ AHMET

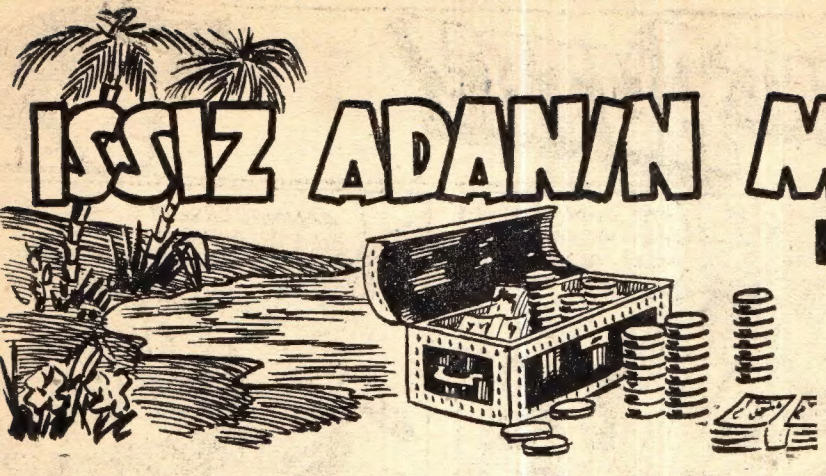

Milton, karşısında Ferid Candan'ı görünce, gözlerini yerinden fırlayacak kadar açtı. Yüzü, bir ölü yüzüne dönmüştü. Bütün vücudu titriyordu. Milton bir şeyler söylemek istedi, söyleyemedi, kekeledi.

Ferid:

— Milton, dedi. O kadar telâş etmeğe lûzum yok.. Ne de olsa eski arkadaşız.. Hem de öyle arkadaş ki.. Issız adanın milyonerleri.. O zaman benim milyonlarım vardı; fakat bu milyonların tek faydası yoktu. Zaten sana da söz vermiştim; kurtulursak sermaye verecektim.

Milton hâlâ titriyordu ve bir tek söz söyliyemiyordu. Ferid Candan devam etti:

— Haydi gel, şöyle karşımda otur. Buradaki işlerimizi bitirelim.. Ben sözümde duruyorum.. Sana, hayatının sonuna kadar kâfi gelecek bir sermaye vereceğim.

Ferid Candan, sonra notere döndü:

— Biz arkadaşız, dedi. Kendisinden dâvacı değilim!

— Fakat polisler bekliyorlar; kendisini tevkif edecekler!

— Ben buna razı değilim. Milton ile kötü gün dostuyuz.. Tesadüfler bizi kurtarmasaydı, ikimiz de yıllarca, ölünceye kadar orada kalabilirdik. O zaman benim milyonlarım da başkalarına kalırdı. İnsanlardan uzak, hiç bir medenî vasıtasız nasıl yaşandığını Milton ile ben biliriz.. Hattâ benden çok o bilir.

Noter hayretle sordu:

— Demek Milton'u affediyorsunuz?..

Ferid Candan tereddüt etmeden:

— Evet, dedi. Affediyorum! Onun hiç bir suçu yoktur..

— Nasıl suçu yoktur? Size yaptıkları ve buradaki sahtekârlığı..

Ferid Candan dudak büktü:

— Milton bütün bunları, kaplanların yaşadığı, hâkimin, avukatın ve kanunun bulunmadığı bir yerde yaptı. Sonra, yıllarca tek başına, vahşi insanlarla başbaşa kalmıştı. Bununla beraber Milton, bir hata işlemiş olabilir. Bunu da bana karşı yaptığı için, ben affediyorum. Siz buna karışamazsınız!

Noter fazla itiraz edemedi. Hazırlamış olduğu evrakı Ferid Candan'a uzattı:

— Buyurunuz, dedi. Bütün evrakınız! Bankadaki paraları istediğiniz zaman alabilirsiniz..

Noter, sonra Milton'a döndü:

— Mister Milton, dedi. Size söyliyebileceğim, Ferid Candan gibi dünyada eşi nadir bulunur bir insana tesadüf etmekle, dünyanın en talihli adamı olduğunuzu hatırlatmaktır. Eğer sizi affetmeseydi, şimdi tevkif edilmiş olacaktınız..

Ferid Candan, Milton'a döndü:

— Tenezzül eder misiniz, demiyeceğim. Artık birbirimize naz etmiyelim. Haydi, şöyle bir çıkıp başbaşa o korkunç günlerimizin acısını biraz çıkaralım. Biraz eğlenelim!

Milton, birden saçlarını iki elinin parmakları arasına alarak yolmağa başladı. Bir taraftan da hüngür hüngür ağlıyor ve:

— Ah, ben ne alçak adammışım.. Ben ne alçak adammışım! diyordu.

Ferid, onun koluna girdi ve odadan dışarı sürükledi.

★ ★ ★

Milton, bir kaç yudum viski içtikten sonra kendine gelmişti. O zaman sordu:

— Anlat bana, rica ederim, dedi. Adadan buraya nasıl geldin? Hem benden evvel gelmiş olduğunu anlıyorum!

— Anlatayım: Adaya bir tayyare inmiş.. Motöründe bir arıza olduğu için yere inen tayyarenin içinde bulunanlar, bizim kulübeyi görmüşler.. Etrafı araştırırken, beni baygın bir halde bulmuşlar.. Ayıldığım zaman, seni sayıklamışım.. Tayyareciler üç gün orada kalarak beni tedavi ettikten sonra buraya geldik.

Milton, yaptıklarını anlatmak istemiyordu. Fakat Ferid'in bu sözlerinden sonra:

— Beni niçin affettiniz? dedi. Size yaptığım alçaklık nasıl affedilirdi?

— Ama ben söz vermiştim. Issız adanın milyoneri idim. Bundan sonra medenî şehirlerin milyoneri oluyorum. Haydi, rahatına bak. Senin için güzel bir çiftlik satın alacağım!..

★ ★ ★

Ferid Candan, sözünde durdu ve Milton'a mükemmel bir çiftlik satın aldı.

SON

BÜYÜK YENİLİKLERLE
İKİNCİ CİLDİNE
PEK YAKINDA BAŞLIYOR!

Kumarbaz

(Baştarafı 2 nci sayfada)

— Yardım etmek mi? Siz mi? Siz kalem tüketmekten başka ne yapabilirsiniz ki? Yardım etmek! Bunun ne olduğunu siz bilir misiniz acaba? Bir caniye veya hırsıza para verin; daima bir hırsız veya katil kalacaktır. Fakat bir adamın şerefini iade edin; bu adam tekrar insan olur ve hemcinslerinin arasında yaşayabilir.

Maksadını daha iyi öğrenebilmek için sordum:

— Demek ki siz, bu işi, başka birisini korumak için yaptınız?

Adam, birdenbire heyecanlandı ve:

— Bunu bir defa daha tekrarlamağa kalkışmayın! Yoksa kendimi unutup, intihar edeceğim yerde, başka birisini de öldürebilirim! diye bağırdı.

— Sükûnetinizi muhafaza edin canım! Bunu hiç bir yerde tekrar etmiyeceğime emin olabilirsiniz.

— Hiç bir şey anlamıyorsunuz! Söylediğim gibi siz, tamamen saçma bir adamsınız. Bir hiçten, büyük bir roman yazmak istiyorsunuz! Ben, bana ait olmayan paraları harcadım! Bütün mesele bundan ibaret!..

Cevap vermediğimi gören adam, bağırdı:

— Evet, hepsi bundan ibaret! Burada daha ne oturuyorsunuz? Size, para çaldım, diyorum! Dolandırıcılarla beraber oturulmaz! Onlarla ahbaplık edilmez! Yanımdan çekilin!

Gideceğimi gösteren hiç bir hareket bulunmadığım için, kendisi kalktı ve:

— Size daha fazla tahammül edemiyeceğim, dedi. Sizden nefret ediyorum!

Bu sözleri ortaya attıktan sonra, yürümekten ziyade koşmağa benzeyen bir tarzda, oturduğumuz yerden uzaklaştı.

Ertesi gün, Monte Karlo'da büyük bir heyecan hüküm sürüyordu. Gazinonun merdivenlerinde bir oyuncu intihar etmişti. Bu, "intihar eden adam"dan başka kimse değildi!

Son defa olarak karşılaştığımız günün gecesi, gazinoda tekrar oynamış ve uzun zamandanberi beklediği 20,000 frangı kazanmış.. Yine aynı akşam, bu parayı amcasına göndermiş ve daha sonra da otel garsonları onu, beyninde bir mermi deliği olduğu halde, yatar bulmuşlar..

Kendisinde, belki biraz anormallik bulunmakla beraber, gayet asil ruhlu ve doğru düşünceli bu adamı, hayatım müddetince unutamıyacağım.

PEKOŞ BİL'İN

HARİKULADE MACERALARI

4 ÜNCÜ

Cildine Başladı

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

4.

MANDRAKE

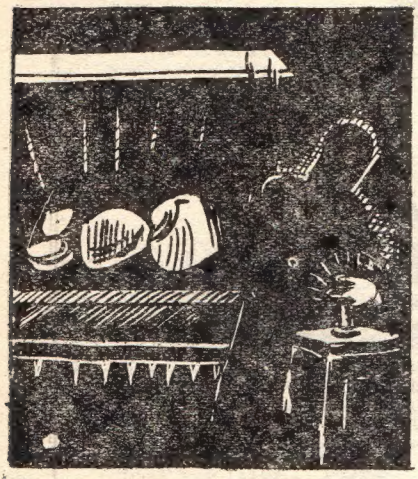

MANDRAKE MİSAFİR EDİLDİĞİ ODANIN NE KADAR TEHLİKELİ BİR YER OLDUĞUNU ANLADI VE GECEYİ BAŞKA BİR YERDE GEÇİRMEĞE KARAR VERDİ...

ARKASI VAR

Mücevher Hırsızı

(Baş tarafı 3 üncüde)

— Evet, hakkınız var. Beni hakikaten alâkadar etmez. Bu anda polis...

Maklen, adamın sözünü kesti:

— Yoksa polisin keyfi için evde mi kapanacağım?

Yabancı, hiç cevap vermedi. Çenesini elinin üzerine dayadıktan sonra, kuyumcuya dikkatle bakarak:

— Siz, dedi. Dünyada tanıdığım sahtekârların en büyüğüsünüz,. Durun, heyecanlanmayın.. Kalpten gelen iltifatlara teşekkür etmeli!

— Bununla ne söylemek istiyorsunuz?

— Sigortadan yarım milyon alacaksınız, değil mi?

— Hırsızlar yakalanmazsa, evet!

— Üzülmeyin canım,. Siz, bunu da temin edersiniz. Esasen, çalınan ziynetlerin bulunması sizin işinize de gelmez. Çünkü bunların kıymeti ancak yüz bin dolar olabilir.

Maklen, kadına baktı ve sordu:

— Mabel, bu adam bunları nasıl öğrenebiliyor?

Kadın cevap vermeyince, meçhul adam sözüne devam etti:

— Sizi namuslu bir iş adamı zannediyordum.

Maklen, tekrar yerinden fırladı:

— Bayım, fazla ileri gidiyorsunuz!

— İşte bunun içindir ki, benim yardımcım, size dost gözüktü,. Anlıyor musunuz sir? Memnun oldum; beni anladığınızı gözlerinizden okuyorum!

— Siz, siz benim mağazamı yağma ettiniz!..

Yabancı adam, elile işaret etti:

— Bu komediyi bir tarafa bırakın. Sizi rahatsız etmemin sebebi, çalınan mücevherlerin nerede bulunduklarını bildiğimi söylemektir.

— Ne dediniz? Siz.. Demek...

Yabancı adam başile tasdik etti:

— Evet, bugün öğleden sonra, dostunuz Mabel'e evinizde kimsenin bulunmadığını söylemek lûtfunu gösterdiniz.

Maklen, yumruklarını sıktı ve kadına sert sert bakarak:

— Demek bunun için bize gelmek istemiyordun ha! diye bağırdı.

Yabancı adam alay etti:

— Maşallah, intikal kabiliyetiniz fazla! Şayet meslekdaşın evine girdiğimi bilseydim, bu işe kat'iyen baş lamazdım!

— Siz,. Siz,. Bir...

— Bu arada mücevherleri de buldum!..

Maklen'in gözleri dışarı fırlayacakmış gibi bir hal aldı. Ani bir hareketle yerinden kalkarak, sükûnetle ve gülümseyerek konuşan adamın üzerine atılmak istedi. Fakat adam, soğukkanlılığını muhafaza ederek, yrinden bile kımıldamadı. Sadece:

— Bir rezalet çıkarmamanızı tavsiye ederim, dedi. En ufak bir hareketiniz bile polisi buraya celbedebilir. İşinize gelmez değil mi? Ha.. Söyle!.. Madem ki bu mesleğe girmişsiniz, soğukkanlı olmasını bileceksiniz.. Sizin evde sadece para ararken, kaybolan ziynetleri bulduğum zaman, ne kadar hayret ettiğimi tasavvur edemezsiniz. Fakat ben makul bir insanım, çok defa gayet küçük şeylerle iktifa ederim!

Maklen gülümsedi:

— Evet, çok küçük şeyler doğrusu!

— Başka zaman olsaydı, belki yalnız masanın gözündeki elli bin doları alırdım.

Sarraf başını kaldırdı ve bağırdı:

— Ne dediniz? Bu paray da mı aşırdınız yoksa?..

— Ne yapayım? Olduğu yerde bırakamazdım.. Kendi kendime düşündüm ki, sigorta şirketinin müdürü nasıl olsa bana bu kadar mükâfat verirdi, değil mi? Yoksa siz başka fikirde misiniz?..

Mabel, eldivenlerini giydikten sonra, muhavereye nihayet vermek için:

— Mister Maklen, dedi. Beraber geçirdiğimiz zamanları ilerde hatırlıyacağım,. Çok memnunum!

Yabancı adam da kalktı:

— Evet Mabel, gidelim! Artık vakit geldi. Mister Maklen, ayrılmazdan evvel şunu da söyliyeyim ki, şayet âdi bir insan olsaydım, sigortadan alacağınız paraya da ortak olmağa kalkışırdım. Fakat sakın korkmayın, ben namuslu bir insanım. Hattâ o kadar namusluyum ki, bir şey çaldığım zaman, bunu açıkça söylerim. Siz ise, bunu da yapmazsınız zannederim..

Kuyumcu cevap vermeyince, ayağa kalkmış olan yabancı, sözüne devam etti:

— Bir şey söylemiyorsunuz? Her halde buraya niçin geldiğimi merak ediyorsunuzdur. Size sadece bir nasihat vermek istiyordum. Meslekdaşım sıfatile bu nasihati kabul edeceğinizi tahmin ederim: Şayet ileride tekrar dükkânınızda bir hırsızlık yapacak olursanız, daha akıllı davranın. Bana inanın sir, İyi bir hile doğruluktan ekseriya daha güçtür. Buna uzun bir tecrübe devresi lâzım. Er mühimi ise,. Muvaffakiyet ekseriya bir tesadüfe bağlıdır. Allahaısmarladık, sir!..

Bileyicinin karısı...

(Baştarafı 2 nci sayfada)

Bu esnada araba durmuştu. Anglar çiftliğine gelmiştik. İki Boker'li burada indiler. Size yemin ederim ki, onları bir türlü susturamamıştım. Ne olacak fırıncı şakası!

Bu adamlar gidince, arabanın üstü boşalmıştı. Kamarg'lıyı da Arl'a bırakmıştık. Sürücü, yol üzerinde, hayvanların yanından yürüyordu. Yukarıda, bileyici ile ben konuşmaksızın yalnız kalmıştık. Hava çok sıcaktı. Arabanın deriden tentesi yanıyordu. Her an gözlerimin kapandığını, başımın ağırlaştığını hissediyordum.

Fakat uyumak kabil değildi. Kulaklarımda hep şu acıklı ve çok tatlı "Rica ederim, sus!" sözü vardı. Zavallı adam, aklımdan çıkmıyordu. Arkadan, geniş omuzlarının ürperdiğini ve bir tarafa dayamış olduğu ayrı ve soluk elinin titrediğini görüyordum. Ağlıyordu.

Arabacı birdenbire:

— İşte, evinize geldiniz! diye bağırdı.

Kırbacının ucu ile, üzerine büyük bir kelebek gibi konmuş olan değirmenle, yeşil tepeciği gösteriyordu.

İnmek için acele ettim. Bileyicinin yanından geçerken, kasketinin altına doğru bakmayı denedim. Zavallı adam, fikrimi anlamış gibi, birdenbire başını kaldırdı. Bakışlarını benimkilere dikerek, ağır bir sesle:

— Dostum, bana iyi bakınız! dedi. Eğer şu günlerde Boker'de bir facia olduğunu öğrenirseniz, bunu yapanı tanıdığınızı söyleyebilirsiniz!

Bu, küçük, soluk gözlerile, bitkin ve kederli bir çehre idi. Bu gözlerde yaş ve kin vardı. Öyle bir kin ki, bileyicinin karısının yerinde olsaydım, doğrusu korkardım!

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150-liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

BAYTEKİN

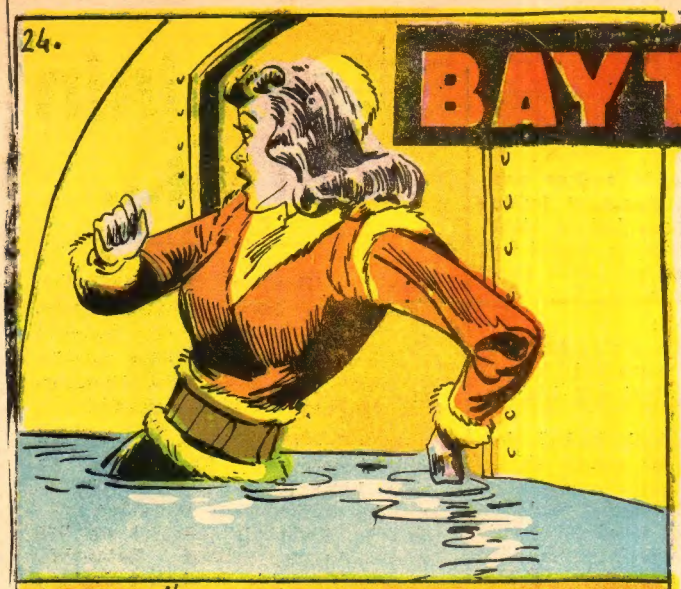

DALE HÜCRENİN KAPISININ KAPALI OLDUĞUNU DEHŞETLE ANLADI. SUYUN SEVİYESİ GİTTİKCE YÜKSELİYORDU..

KAPTAN EYCE ONUN BULUNDUĞU TARAFA KOŞARKEN MAKİNİST "ÖN BÖLMELERİ KAPATTIK KAPTAN" DER

SERSEM HERİF, NE YAPTIĞININ FARKINDA MISIN? İÇERİDE LEYDİ DALE VARDI. ÇABUK KİLİDİ KIRIN!" MAKİNİST KEKELER: "İMKANSIZ, KAPIYI SUA KAYNAĞIYLA KAPADIK"

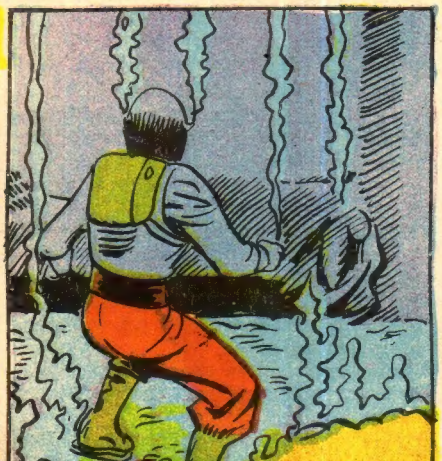

BÜTÜN BUNLAR OLUP BİTERKEN BAYTEKİN PARÇALANMIŞ OLAN DENİZALTIYA YAKLAŞTI.

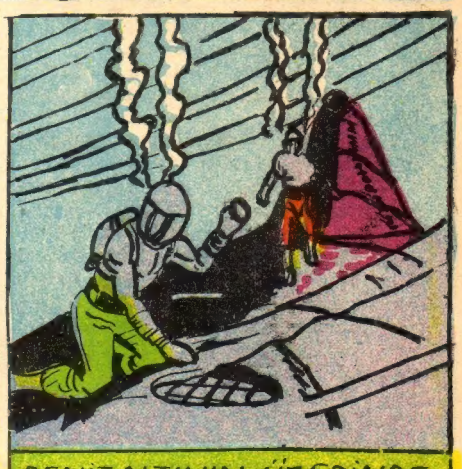

DENİZALTININ ÜZERİNDE DOLAŞIRKEN ESİR ONU ÇAĞIRIR: "BAYTEKİN BURAYA GEL!" "BAK İÇERİDE LEYDİ VAR. BOĞULMAK ÜZERE!"

BAYTEKİN LOMBOZ DELİĞİNDEN BAKINCA DEHŞET İÇİNDE KALIR: "YARABBİM BU DALENİN TA KENDİSİ!"

"DİNLE DOSTUM! BU DENİZALTILAR HAKKINDA ELBET BİR ŞEYLER BİLİRSİN. DALEYİ MUHAKKAK KURTARMALIYIZ."

ESİR "GEL, DER. DIŞARIDAN AÇILAN HAVA BÖLMELERİNİ BİR DENEYELİM. DALENİN HÜCRESİNDE BİR TANE GÖRDÜM.."

-ARKASI VAR-